

Захарина. Тука ли съмъ била?

Мони. Тукъ, ами кжде?

Захарина. Моя домъ!... Елхата, Мирчо!

Мирчо. Тукъ съмъ, мамко. Азъ си научихъ стихотворението! Да го кажа ли? (И безъ да чака покана, почва).

Захарина. (Обновена, увлѣчена отъ стихотворението, се подига и почва да ржкоплеска).

Мирчо. Видишъ ли, татко, мамка всѣкога ми ржкоплеска, а ти...

Мони. (Почва да ржкоплеска).

Мълчание.

Мирчо. Да ида ли да поиграя на снѣга, бе мамко?

Захарина. Иди, мило дете!

Мирчо излиза на единъ кракъ.

XVI!

Мълчание.

Захарина. (Упомнила се, погледва стаята и, като се вмисля, трѣсва глава) .... И тъй, азъ трѣбва да напустна моя домъ.

Мони. (Иска да каже нѣщо, ала се спира)

Дълго мълчание.

Захарина. (Става, окопитя се и пакъ изгледва цѣлата кжща).

Лена я хваща за ржка да я придържа да не би да падне.

Мълчание.

Мони. (Седналъ, погледва жена си и, надвилъ себе си, продумва): Захарина.. Рина,